

ВИНАТА
В НАШИТЕ
ЗВЕЗДИ

ДЖОН ГРИН

Превод Анна Стоева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Тази книга е художествена измислица. Имената, героите, местата и случките в нея са плод на въображението на автора или са използвани фиктивно и всяка прилика с действителни лица, живи или мъртви, бизнес предприятия, събития или места е пълно съвпадение.

Оригинално заглавие *The Fault In Our Stars*

Copyright © 2012 by John Green

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by agreement with **Dutton Children's Books**, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Превод Анна Стоева
Редактор Виктория Бешлийска
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012
ISBN 978-954-27-0826-1

ПЪРВА ГЛАВА

В късната зима на седемнайсетата ми година майка ми си науми, че страдам от депресия вероятно защото рядко излизах от вкъщи, прекарвах доста време в леглото, препрочитах все една и съща книга, хранех се нередовно и посвещавах голяма част от изобилното си свободно време на мисли за смъртта.

Когато четеш брошура, уебсайт или нещо друго на тема рак, неминуемо ще срещнеш депресията в списъка на страничните ефекти. Но всъщност депресията не е страничен ефект на рака. Депресията е страничен ефект на смъртта. (Ракът също е страничен ефект на смъртта. Всъщност това важи почти за всичко.) Майка ми обаче смяташе, че се нуждая от лечение, и затова ме заведе на преглед при моя Личен доктор Джим, който потвърди, че действително представлявам ясен случай на парализираща клинична депресия и следователно дозите на лекарствата ми трябвало да бъдат коригирани, а аз трябвало веднъж седмично да посещавам някаква група за взаимопомощ.

Групата за взаимопомощ включваше променлив състав

от персонажи в различен стадий на причинено от тумор заболяване. Защо беше променлив съставът ли? Отново страничен ефект на смъртта.

Групата за взаимопомощ беше, разбира се, истинска депресия. Събираше се всяка сряда в мазето на една епископална църква с каменни стени, построена под формата на кръст. Всички сядяхме в кръг точно в средата на този кръст – там, където би трябвало да се пресичат раменете му, където би трябвало да се намира сърцето на Исус.

Знаех това, защото Патрик, ръководителят на групата за взаимопомощ и единственият човек над осемнайсет години в стаята, на всяка проклета сбирка говореше за сърцето на Исус и за това как всички ние, млади хора, борещи се с рака, седим в самото дълбоко свещено Исусово сърце или нещо такова.

Ето как минаваше времето в Божието сърце: всеки от шестимата, седмината или десетимата влизаше или ходейки, или седейки в количка, след което всички похапвахме от жалкия асортимент от сладки с лимонада, сядяхме в кръга на доверието и слушахме, докато Патрик ни разправяше за стотен път ужасно депресиращата история на живота си – как имал рак на топките и всички смятали, че ще умре, но уви, не умрял, и ето че сега стои пред нас – един напълно съзрял възрастен в мазето на една църква в 137-ия по хубост град в Америка, разведен, пристрастен към видеоигрите, почти без приятели, едва успяващ да свърже двата края, използвайки миналото си на раковоболен, домогващ се бавно към една магистърска степен, която няма да подобри изгледите му за кариера, живеещ, подобно на всички нас, в очакване Дамоклевият меч¹ да му даде покоя, от който се бе изплъзвал години наред, когато ракът бе от-

¹ Мечът, който сиракузкият тиранин Дионисий Старши запобягал по време на пир да окачат да виси на конски косям над главата на завиждащия му Дамокъл, за да му покаже постоянните опасности, на които той като властел е изложен. – Б.рег.

нел и двете му топки, но бе пощадил това, което само най-великодушните биха нарекли негов живот.

ВИЕ СЪЩО МОЖЕ ДА ИЗВАДИТЕ ТОЗИ КЪС-МЕТ!

После започвахме да се представяме. Име. Възраст. Диагноза. И как се чувстваме през този ден. Казвам се Хейзъл, започвах аз, щом стигнеха до мен. На шестнайсет. Първоначално с рак на щитовидната жлеза, а сега с внушителна колония от разсейки, настанили се отдавна в белите ми дробове. Днес се чувствам добре.

След като описвахме пълен кръг, Патрик винаги питаше дали не искаме да споделим нещо с групата. И тогава започваше истинската скука, която наричахме взаимопомощ: всеки от нас говореше за борба, за битки, за победи, за свиване и сканиране. Но трябва да призная, че Патрик ни разрешаваше да говорим също и за смъртта. Всъщност повечето от тях не бяха заплашени от смърт. Повечето дори щяха да доживеят до зряла възраст, също като Патрик.

(А това ще рече, че в групата имаше съревнование, тъй като всеки искаше не само да надвие рака, но и другите хора в стаята. Осъзнавам, че е глупаво, но когато научиш, че шансовете ти да останеш жив през следващите пет години са равни на, да речем, 20 процента, тогава е въпрос на математика да пресметнеш, че това е едно на пет... така че се оглеждаш наоколо и като всеки нормален човек си казваш: ще трябва да надживея четири от тези копелета.)

Единственото хубаво нещо в групата за взаимопомощ беше онова хлапе на име Исак – кльощаво момче с издължено лице и права руса коса, падаща над едното му око.

Тъкмо в очите му беше проблемът. Имаше някакъв фантастично невероятен рак на очите. Бяха извадили едното му око, когато бил малък, и сега носеше такива едни плътни очила, от които очите му (както истинското, така и стъкленото) изглеждаха неестествено големи, сякаш ця-

лата му глава бе заета от едно изкуствено и едно истинско око, ококорено в теб. Съдейки по малкото, което успях да науча в редките случаи, в които Исак споделяше с групата, оцелялото му око се намираше в смъртна опасност поради рецидив.

Двамата с Исак общувахме помежду си почти само с въздишки. Всеки път, когато някой подхващаше темата за една или друга антиракова диета, за смъркането на стрита на прах перка от акула и какво ли не още, той хвърляше поглед към мен и въздишаше едва доловимо. Аз пък отвърщах с микроскопично поклащане на главата и също въздишах.

Така че групата за взаимопомощ беше пълна скука и само след няколко седмици започнах да се инатя, вдигайки врява до бога. Всъщност в срядата, в която се запознах с Огъстъс Уотърс, положих неимоверни усилия да се отърва от групата за взаимопомощ, докато седяхме заедно с майка ми на дивана по време на третия етап от дванайсетчасов маратон на предишния сезон на „Следващият топ модел на Америка“, който, да си призная, бях гледала, но какво от това.

Аз: Няма да посещавам групата за взаимопомощ.

Мама: Един от симптомите на депресията е нежеланието за участие в каквито и да е дейности.

Аз: Моля те, остави ме да гледам „Следващият топ модел на Америка“. Това също е дейност.

Мама: Телевизията е бездействие.

Аз: Уф, мамо, моля те.

Мама: Хейзъл, ти си тийнейджърка. Вече не си малко дете. Трябва да имаш приятели, да излизаш навън и да водиш истински живот.

Аз: Ако искаш да бъда тийнейджърка, тогава не ме карай да ходя в групата за взаимопомощ. Купи ми фалшива

лична карта, за да мога да обикалям клубовете, да пия водка и да взимам марихуана.

Мама: Първо на първо, марихуаната не се *взима*.

Аз: Ето, видя ли? Щях да знам това, ако имах фалшива лична карта.

Мама: Продължаваш да посещаваш групата за взаимопомощ.

Аз: Уфффффффффффффф.

Мама: Хейзъл, заслужаваш да имаш истински живот.

Това ме накара да млъкна, въпреки че не виждах как посещенията на групата за взаимопомощ се припокриваха с определението за „живот“. Независимо от това се съгласих да продължа – но едва след като си извоювах правото да записвам епизодите от СТМА, които щях да пропускам.

Посещавах групата за взаимопомощ по същата причина, поради която навремето позволявах на медицински сестри с едно нищо и никакво осемнайсетмесечно образование да ме тровят с химикали, носещи екзотични имена: исках да зарадвам родителите си. На този свят има само едно нещо, което е по-гадно от това да умреш от рак, когато си на шестнайсет, и то е да имаш дете, което умира от рак.

Мама спря на кръглата алея пред църквата в 4,56. За да убия времето, се престорих, че оправям кислородната си бутилка.

– Искаш ли аз да я нося?

– Не, няма нужда – отвърнах аз. Зеленият резервоар с цилиндрична форма тежеше само около два-три килограма и освен това разполагах с една малка стоманена количка, която ми позволяваше да го влача навсякъде подире си. Резервоарът подаваше по два литра кислород на минута посредством канюла – прозрачна тръбичка, която се разделяше на две точно под брадичката ми, извиваше се зад ушите ми и накрая се събираше отново в ноздрите ми.

Тази машинария ми беше необходима, тъй като белите ми дробове не ги биваше особено в това да си вършат работата.

– Обичам те – каза ми тя, щом слязох от колата.

– И аз те обичам, мамо. Ще се видим в шест.

– Да си намериш приятели! – додаде тя през спуснатия прозорец, докато се отдалечавах.

Не исках да използвам асансьора, тъй като в групата за взаимопомощ използването на асансьора се смяташе за мярка, към която прибегваш едва в Последните дни, така че се качих по стълбите. После си взех бисквитка, сипах си лимонада в една хартиена чаша и се обърнах.

Едно момче се взираше втренчено в мен.

Сигурна бях, че никога досега не съм го виждала. Под високото му, жилаво и мускулесто тяло пластмасовото детско столче, на което седеше, изглеждаше миниатюрно. Коса с цвят на махагон, права и къса. На възраст беше колкото мен, вероятно с една година по-голям, и седеше, опрял опашната си кост на ръба на стола, с ужасно неправилна стойка, пъхнал ръка в джоба на тъмните си джинси.

Извърнах очи от него, внезапно дала си сметка за собствените си неизчерпаеми несъвършенства. Носех стари джинси, преди време стегнати, но сега провиснали на най-различни странни места, а също и жълта тениска с името на група, която вече дори не харесвах. А и тази моя коса: бях с прическа тип паница, дори не си бях направила труда да се среща. Освен това бузите ми бяха нелепо издути като на катерица – страничен ефект от лечението. Имах тяло с нормални пропорции, което обаче завършваше с балон вместо глава. Да не говорим за дебелиите ми глезени. При все това, когато хвърлих поглед към него, очите му бяха все така приковани в мен.

Тогава ми хрумна защо се наричаше *контакт* с очи.

Пристъпих в кръга и седнах до Исак, на две места от

момчето. Отново се обърнах към него. Продължаваше да ме гледа.

Е, ще го кажа направо: беше готин. Когато някое негово момче се взира неумолимо в теб, в най-добрия случай е просто неловко, а в най-лошия – форма на обида. Но когато момчето е готино... *хм*.

Извадих телефона си и клигнах, за да се покаже часът: 4,59. Кръгът се изпълни със злощастните тийнейджъри и тогава Патрик откри сбирката с молитвата за смирение: „Боже, дай ми смирението да приема нещата, които не мога да променя, куража да променя нещата, които мога, и мъдростта да различавам едните от другите“². Момчето продължаваше да ме зяпа. Усетих, че се изчервявам.

Накрая реших, че най-правилната стратегия ще бъде да отвърна на втречения му поглед. Все пак момчетата нямат монопол върху *зятането*. Така че аз се обърнах към него и докато Патрик разказваше за пореден път как се е простил с топките си, взирането премина в състезание по надзяпване. След известно време момчето се усмихна и отмести встрани сините си очи. А щом ме погледна отново, аз повдигнах вежди с изражението „Печеля!“.

Той сви рамене. Патрик продължаваше да говори, но накрая дойде време всички да се представим.

– Исак, може би днес искаш да започнем с теб. Знам, че се намираш в труден период.

– Да – отвърна Исак. – Казвам се Исак. На седемнайсет. И както изглежда, след няколко седмици ми предстои операция, след която ще остана напълно сляп. Не искам да се оплаквам, защото знам, че мнозина от нас са в много по-тежко положение, но все пак да останеш сляп, е доста га-

---

2 Смята се, че тази известна молитва за смирение е написана от американския теолог от немски произход Рейнхолд Нибур (1892-1971), чиито трудове за връзката между християнството и съвременната политика намират широк отглас в САЩ в средата на миналия век. – Б.рег.

дничко. Въпреки че имам подкрепата на гаджето си. И на приятели като Огъстъс. – Той кимна към момчето, което вече имаше име. – Така че – продължи Исак, вперил поглед в ръцете си, които държеше свити една в друга, подобно на върха на индианска шатра. – Няма какво да се прави.

– Ние сме с теб, Исак – отвърна Патрик. – Хайде, нека го чуе от всички ни.

– Ние сме с теб, Исак – повторихме ние с монотонен глас.

После дойде ред на Майкъл. Той беше на дванайсет. Имаше левкемия. Винаги е имал левкемия. И се чувстваше добре. (Или поне на думи. Беше използвал асансьора.)

Лайда беше на шестнайсет и достатъчно хубава, за да привлече вниманието на готиното момче. Тя беше от редовните членове на групата и се намираще в дълъг период на ремисия от рак на апендикса, какъвто преди време дори не знаех, че съществува. Като всеки друг път, откакто посещавах групата за взаимопомощ, тя додаде, че се чувствала *силна* – което ми прозвуча като перчене, докато накрайниците, през които се процеждаше кислородът, гъделичкаха ноздрите ми.

Изслушахме още пет деца, преди да стигнем до него. Той се усмихна едва-едва, щом редът му дойде. Гласът му беше нисък, дрезгав и адски секси.

– Казвам се Огъстъс Уотърс – каза той. – На седемнайсет. Преди година и половина прекарах остеосарком³ в лека форма, но сега съм тук по молба на Исак.

– И как се чувстваш? – попита Патрик.

– О, жестоко. – Огъстъс Уотърс се усмихна накриво. – Друже, возя се на скоростно влакче, което върви само нагоре.

Щом дойде моят ред, аз казах:

³ Рак на костите, който най-често засяга бедрената кост и другите дълги кости и в повечето случаи се среща при мъже на възраст между 10 и 30 години. – Б.рег.

– Казвам се Хейзъл. На шестнайсет. Рак на щитовидната жлеза с метастази в белите дробове. Чувствам се добре.

Часът измина бързо: изброени бяха победите – спечелените битки в разгара на обречени на провал войни; надеждата беше сграбчена; семействата бяха възхвалявани и осъждани; постигнато беше всеобщо съгласие, че приятелите просто нищо не разбират; предложена беше утеха. Но ние двамата с Огъстъс Уотърс не обелихме нито дума, докато Патрик не каза:

– Огъстъс, сигурно искаш да сподеш страховете си с групата.

– Страхове ли?

– Да.

– Страх ме е да не бъда забравен – отвърна той без никакво колебание. – Както слепецът се страхува от тъмното.

– И това ще стане скоро – обади се Исак с нервна усмивка.

– Безчувствено ли прозвучах? – попита Огъстъс. – По-някога съм напълно спял за чувствата на другите.

Исак се засмя, но Патрик вдигна предупредително показалец и каза:

– Огъстъс, моля те. Сега говорим за *теб* и за *твоите* битки. Спомена, че се боиш да не бъдеш забравен?

– Точно така – отвърна Огъстъс.

– Някой, тъй, някой иска ли да говори за това? – попита объркано Патрик.

От три години не съм била на училище в пълния смисъл на думата. Най-добрите ми приятели бяха родителите ми. Както и един писател, който не знаеше за моето съществуване. Така че бях доста срамежлива – и определено не бях от хората, които ще вдигнат ръка.

Въпреки това този път реших да говоря. Вдигнах неуверено ръка и Патрик ме подкани с нескрито задоволство:

– Хейзъл! – Сигурно смяташе, че излизам от черупката

си. Че съм на път да стана част от групата.

Тогава се обърнах към Огъстъс Уотърс, който също отвърна на погледа ми. Очите му бяха толкова сини, че беше почти възможно да надникнеш през тях.

– Ще дойде момент – започнах аз, – когато всички ще бъдем мъртви. Всички ние. Ще дойде момент, когато на земята няма да има човешки същества, които да си спомнят за нечие съществуване и че видът ни изобщо е постигнал нещо. Няма да има кой да си спомня за Аристотел и Клеопатра, какво остава за теб. Всичко направено, построено, написано, измислено и открито ще бъде забравено, а всичко това – описах широк жест с ръка – ще отиде на вятъра. Този момент може да настъпи съвсем скоро или след милиони години, но дори да оцелеем след унищожаването на нашето слънце, човечеството пак няма да живее вечно. Както е имало време, преди организмите да развият разум, така ще има време и след това. И ако неизбежността на човешката заборава те тревожи, съветвам те да го преодолееш. Както правят всички останали.

Научила бях това от третия си най-добър приятел, Питър ван Хутен, отчуждения автор на „Всевластна скръб“ – книгата, която повече от всички други се бе превърнала в моя библия. Скъмният ми опит показваше, че Питър ван Хутен е единственият човек, който очевидно: а) разбира какво значи да умираш; и б) не е мъртъв.

Когато приключих, настъпи дълга тишина и тогава забелязах, че на лицето на Огъстъс плъзва усмивка – но не кривата усмивка на момчето, което се стараеше да изглежда секси, докато ме зяпаше, а истинската му усмивка, прекалено голяма за лицето му.

– Дявол да го вземе – изрече тихо Огъстъс. – Май не си като другите.

През останалото време и двамата не обелихме нито дума повече. Накрая всички се хванахме за ръце и Патрик

ни поведе в молитва.

– Исусе Христе, събрали сме се тук, в Твоето сърце, буквално в Твоето сърце, защото се борим с рака. Само Ти и никой друг не ни познава така, както се познаваме самите ние. Посочи ни пътя в тези трудни времена на изпитание. Отправляме молитва за очите на Исак, за кръвта на Майкъл и Джейми, за костите на Огъстъс, за белите дробове на Хейзъл, за гърлото на Джеймс. Молим те за изцерение, да ни дариш с Твоята любов и Твоя мир, които никой ум не може да обозре. В сърцата ни завинаги ще останат запечатани онези, които познавахме и обичахме и които прибра обратно при Себе си: Мария и Кейд, Джоузеф и Хейли, Абигейл и Анджелина, Тейлър и Габриел...

Списъкът беше дълъг. По света има много починали хора. Докато Патрик продължаваше да чете монотонно списъка от лист хартия, тъй като беше прекалено дълъг, за да се наизусти, а всички останали бяха престанали да слушат, аз стоях със затворени очи, като се опитвах да се настроя молитвено, но всъщност си представях деня, в който името ми ще влезе в този списък.

Щом Патрик приключи, всички изрекохме заедно онази глупава мантра – ДА ЖИВЕЕМ ПЪЛНОЦЕННО ДНЕС, – което беше краят на сбирката. Огъстъс Уотърс се надигна от стола си и се приближи към мен. Походката му беше крива, също като усмивката. Той се надвеси над мен, оставайки обаче на разстояние, така че не се наложи да извивам врат, за да мога да го погледна в очите.

– Как се казваш? – попита той.

– Хейзъл.

– Не, цялото ти име.

– Ами, Хейзъл Грейс Ланкастър.

Тъкмо се канеше да добави още нещо, но тогава към нас се приближи Исак.

– Един момент – каза Огъстъс, вдигайки показалец, и

се обърна към Исак: – В интерес на истината, беше по-зле, отколкото го описа.

– Казах ти, че е кофти.

– Защо изобщо си губиш времето с това?

– Не знам. Може би все пак помага.

Огъстъс се наведе към него, като смяташе, че така не го чувам.

– Тя редовно ли идва?

Не успях да чуя коментара на Исак, а само отговора на Огъстъс:

– Съгласен. – Той стисна Исак за раменете и се отдръпна на половин крачка от него. – Разкажи на Хейзъл за клиниката.

Исак се опря с ръка на сервизната маса и фокусира върху мен огромното си око.

– Значи, отивам тази сутрин в клиниката и казвам на хирурга, че предпочитам да остана глух, отколкото сляп. Тогава той ми вика: „Не става по този начин“, а аз му отговарям: „Да, знам, че не става така. Казвам само, че бих предпочел да бъда глух, отколкото сляп, ако имах право на избор, но знам, че нямам“. И тогава той ми казва: „Добрата новина е, че няма да оглушееш“, а аз му отговарям: „Хубаво е да знам, че няма да оглушея от рака на очите. Чувствам се голям късметлия, след като ще имам честта да бъда опериран от такъв интелектуален колос като вас“.

– Истински щастливец – отвърнах аз. – Ще се постарая и аз да пипна рак на очите, за да мога да се запозная с този тип.

– Желая ти успех. Е, ще тръгвам. Моника ме чака. Има много да я гледам, докато все още мога.

– „Каунтъринсърджънс“ утре? – попита Огъстъс.

– Дадено. – Исак се обърна и хукна нагоре по стълбите, взимайки ги по две наведнъж.

Тогава Огъстъс се завъртя към мен.

– Буквално, а? – попита той.

– Моля? – не разбрах аз.

– Намираме се буквално в сърцето на Исус – каза той. – Мислех, че това е мазето на църквата, а то се оказа буквалното сърце на Исус.

– Някой трябва да му каже – отвърнах аз. – Все пак сигурно е опасно да държат в сърцето ти деца, болни от рак.

– Бих Му предал лично – каза Огъстъс, – но за жалост буквално съм заседнал в сърцето Му, така че едва ли ще може да ме чуе. – Аз се засмях. А той само поклати глава, вперил очи в мен.

– Какво? – попитах аз.

– Нищо – отвърна той.

– Защо ме гледаш така?

Огъстъс се усмихна едва доловимо.

– Защото си красива. Харесва ми да съзерцавам красиви хора и неотдавна реших да не се лишавам от простите удоволствия на живота. – Последва кратка неловка тишина. Накрая Огъстъс наруши мълчанието: – Особено след като изтъкна по такъв възхитителен начин, че всичко около нас ще свърши в забвение.

В отговор на това аз се засмях, въздъхнах или пък издишах малко дрезгаво, след което казах:

– Не съм кра...

– Приличаш на една малко футуристична Натали Портман. Каквато беше във „В като вендета“.

– Не съм го гледала – отвърнах аз.

– Наистина ли? – попита той. – Страхотно момиче с обръсната глава, което изпитва ненавист към властта и което накрая се влюбва в едно момче, за което знае, че ще ѝ навлече само неприятности. Това е твоята автобиография, струва ми се.

Всяка негова сричка издаваше флирт. Честно казано, това ме изпълваше с вълнение. А дори не знаех, че мом-

четата *могат* да ме развълнуват – не и в истинския живот.

Край нас мина едно по-малко момиче.

– Как я караш, Алиса? – попита той.

Тя се усмихна и измърмори:

– Здравей, Огъстъс.

– Позната от „Мемориъл“ – обясни той. „Мемориъл“ беше голямата болница за медицински изследвания. – А ти къде ходиш на прегледи?

– В Детската – отвърнах аз доста по-тихо, отколкото очаквах. Той кимна. Изглежда, това беше краят на разговора. – Е – кимнах неопределено към стъпалата, които извеждаха вън от Буквалното сърце на Исус. Тогава хванах количката и тръгнах. Той запристъпва до мен с накуцваща походка. – Ами, ще се видим следващия път, предполагам – изрекох аз.

– Трябва да го гледаш – каза той. – Имам предвид „В като вендета“.

– Добре – отвърнах аз. – Ще го потърся.

– Не. Заедно с мен. У дома – каза той. – Сега.

В този миг спрях.

– Но аз почти не те познавам, Огъстъс Уотърс. Може да си опасен убиец.

Той кимна.

– Имаш право, Хейзъл Грейс. – Той продължи напред с рамене, изпълващи зеленото плетено поло, с изправен гръб и ритмична походка с тежест, изнесена леко надясно, като стъпваше сигурно и уверено, както предположих тогава, на заместения с протеза крак.

Поех по стъпалата и се заизкачвах бавно нагоре, изоставяйки от него, тъй като стълбите бяха непосилно изпитание за белите ми дробове.

Накрая напуснахме Сърцето на Исус и излязохме на паркинга, където пролетният въздух беше съвършено студен, а светлината на късния следобед – болезнено красива.

Мама още я нямаше – нещо необичайно за нея, тъй като имаше навика да подранява. Огледах се наоколо и забелязах една висока брюнетка с пищни форми, която бе приклешила Исак към каменната стена на църквата и го целуваше доста настойчиво. Тъй като се намираха достатъчно наблизко, долавях странните звуци, които издаваха притиснатите им устни, и чувах Исак да казва:

– Завинаги.

А после и отговора на момичето:

– Завинаги.

Неочаквано застаналият до мен Огъстъс подхвърли полушепнешком:

– Двамата са горещи привърженици на джобните компютри.

– Защо все повтарят „завинаги“? – Долитащото от тях мяскане се засили.

– „Завинаги“ е нещо като тяхна парола. Двамата *завинаги* ще се обичат и така нататък. По моя скромна преценка през миналата година са си разменили четири милиона есемеса с текст „завинаги“.

Пристигнаха още две коли, които отведоха Майкъл и Алиса. Накрая останахме само двамата с Огъстъс, вперили погледи в Исак и Моника, които продължаваха с разгорещеното си занимание, сякаш сградата, на която се облягаха, не беше никаква църква. Той посегна към едната ѝ гърда през блузата и я стисна – движение, при което участваха само пръстите му, докато дланта му оставаше неподвижна. Запитах се дали усещането е приятно. Не изглеждаше да е така, но все пак реших да простя на Исак поради факта, че щеше да остане съп. Докато все още има глад, сетивата трябва да пируват, или нещо такова.

– Представи си как шофираш за последно на път за болницата – обадох се тихо аз. – Последният път, когато караш кола.

Без да ме поглежда, Огъстъс отвърна:

– Хейзъл Грейс, разваляш ми удоволствието. Опитвам се да наблюдавам една млада любов в нейната невероятно прелестна непохватност.

– Мисля, че от това гърдата я боли – отбелязах аз.

– Да, трудно е да се прецени дали се опитва да я възбуди, или да извърши медицински преглед на гърдите ѝ. – Тогава Огъстъс Уотърс бръкна с ръка в джоба си и извади оттам не какво да е, а пакет цигари. Повдигна капачето с палец и пъкна една цигара в устата си.

– Ама ти *сериозно* ли? – попитах аз. – Смяташ, че е много яко ли? Боже, наистина успя *всичко* да развалиш.

– Кое всичко? – попита той, обръщайки се към мен. Цигарата висеше незапалена от устата му.

– Всичко, което може да се случи, когато едно момче, на което не му липсва привлекателност, интелект или пък нещо друго, първо ме зяпа втренчено, а после отбелязва неправилната употреба на буквализма, сравнява ме с разни актриси и ме кани в дома си, за да гледаме заедно някакъв филм. Но, разбира се, всеки си има своята *хамартия*⁴ и, божичко, ето каква е твоята, ИМАЛ си такъв ужасен рак и въпреки това даваш пари на една компания в замяна на шанса да се сдобиеш с С ОЩЕ ЕДИН ВИД РАК. Боже. Знаеш ли какво е да не можеш да дишаш? ГАДОСТ. Пълна отврат. Наистина *пълна*.

– *Хамартия* ли? – попита той, все още с цигара в устата. Заради нея беше стиснал челюсти. За беда, формата на челюстта му беше страхотна.

– Фатален недостатък – обясних аз и му обърнах гръб. Пристъпих към тротоара, изоставяйки Огъстъс Уотърс сам, и тогава чух да се пали моторът на една кола надолу по

4 Гръцката дума за грях – „хамартия“ – се среща като понятие у Аристотел, който в своя труд „Поетика“ обяснява, че причина за трагедията не са вкоренените у героя престъпни наклонности, а неговото провинение (хамартия). – Б.рег.

улицата. Това беше мама. Чакала е настрани, за да мога да се сприятеля.

Тогава усетих вътре в мен да се надига онази странна смесица от разочарование и гняв. Дори не знам какво беше това чувство, а само, че беше силно и че ми идеше да зашлевя шамар на Огъстъс Уотърс и да подменя белите си дробове с други, на които не им е писнало да бъдат бели дробове. Бях застанала на ръба на бордюра с моите кецове „Чък Тейлър“ и кислородната бутилка, която ме държеше прикована към количката до мен, но точно когато мама спираше, усетих, че някой ме хваща за ръката.

Дръпнах ръката си, но въпреки това се обърнах към него.

– Не могат да те убият, освен ако не ги запалиш – каза той, щом мама отби до тротоара. – А аз никога не съм палил. Това е само метафора: поставяш нещо смъртоносно между зъбите си, но не му даваш властта да те убие.

– Метафора ли? – попитах аз с недоверие. Мама седеше и чакаше.

– Да, метафора – отвърна той.

– Поведението ти се определя въз основа на метафоричен отглас на цигарите... – заключих аз.

– Ами, да. – Той се усмихна. С неговата широка и глуповата, искрена усмивка. – Метафорите са много важни за мен, Хейзъл Грейс.

Обърнах се към колата. Почуках на прозореца. Той се спусна надолу.

– Ще гледам филм заедно с Огъстъс Уотърс – казах аз. – Моля те, запиши следващите няколко епизода от маратона на СТМА.

Снимка на автора: Топ Колеп, 2009

ДЖОН ГРИЙН е носител на награди и автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ с множество признания, сред които „Медалът на Принц“ и наградата „Едгар“. Заедно с брат си Ханк Джон създава Vlogbrothers (youtube.com/vlogbrothers) – един от най-популярните видеопроекти в цял свят. Можете да се присъедините към милионите последователи на Джон в Twitter (@real johngreen) или да го посетите онлайн на johngreenbooks.com.

Джон живее заедно със съпругата и сина си в Индианаполис, Индиана.